

(Време, 18.2.2010)

Рећи ћу вам нешто у поверењу, под условом да ово што прочитате ником не препричавате: мени је ова прича о

Дарку Шарићу досадила! Неће ваљда бити да, истина преко брата, власник "Рудара" из Пљеваља, дрибла целу националну лигу и још протура кроз ноге овима из америчке агенције за борбу против наркотика.

Досадила ми је и она једна и једина слика поменутог Пљевљака са српским држављанством која се по медијима вртела недељама, а на којој се он с трибине неког стадиона исплазио у камеру, одевен од главе до пете у тренерку, мада се доњи део тренерке не види, али се осећа мирис белих фротирских чарапа.

Зато смо за овај број обезбедили службени портрет, анфас, не мрдај док сликамо, сад окрени профил, али то је, профил, вероватно допало неком другом, а на тој слици монструозни Шарић личи на наставника опште-техничког образовања и тешко ми је да га замислим као нарко-боса из филмова које сам гледао.

Али, рећи ће читалац да је то мој проблем; лош избор стереотипних филмова, где су ликови типизирани као у средњошколским уџбеницима националне историје.

Двоглави орао: Џоинт у сваком кљуну

Све ми се, дакле, чини, да као тобож јуримо тог Шарића, а да је хајка на неког сасвим другог, неког ко стоји изнад њега, неког ко му је дао дозволу то да ради, неког ко га сада штити, неког ко је за његов бизнис везао своју политику...

А пратећи тај траг стижемо до Мила Ђукановића, премијера Црне Горе, који, судећи барем по медијској хајци која се против њега води у Србији, на слободи остаје не због

недостатка доказа, већ због способности да доказе гура под тепих. Односи између Србије и Црне Горе доведени су до пуцања. Стереотипи о Милу доведени су до краја: чак га је и Коракс, пре неки дан у "Данасу", а пренео је и "Пешчаник", нацртао како витла заставом Црне Горе, а двоглави орао са заставе у сваки кљун гурнуо по џоинт, док у канџама држи шприц.

Мило Ђукановић већ рутинерски одговара на оптужбе да је мафијашки патрон и нема тог Југослава Ћосића који би испровоцирао душевну узнемиреност премијера: уосталом, овај се недељу дана пре најновије серије оптужби сликао са Хилари Клинтон, у позадини Џозеф Бајден, а експерти за америчке прекограничне операције упозоравају да се политика и оперативни планови појединих агенција, посебно ове за борбу против трговине наркотицима, не морају стриктно подударати с плановима Стејт департмента, односно да се то догађа и претвара у одлучну и јединствену акцију само онда када се подударе у ставу да се профит из тог посла користи за подстицање оног тероризма који угрожава интересе САД.

Позиција и опозиција: обострано претеривање

Отуда, ма шта се нама чинило, овај Шарић је интересантан само нама, а ми смо мала сламка међу вихорима што је доказиво чињеницом да се с нашим потерницама свако спрда због својих интереса или пара, ма колико се ми упињали да будемо део система међународне сигурности и борбе против организованог криминала.

Али, оно што Американцима може бити мало, неинтересантно, можда и потенцијално корисно за неке невидљиве а дугорочне циљеве, или им изгледати тек као средство за остварење таквог циља, нама треба да буде огромно и од прворазредне важности.

Потпуно разумем српску власт која борбу против организованог криминала ставља у први план. Нико не воли конкуренцију. А организовани криминал, ако је већ такав, сасвим природно преузима функције власти и подрива систем изнутра.

Мислим зато да Весна Пешић у својој радикалној критици (зло)употреба "афере Шарић" није сасвим у праву. Наиме, она, у ауторском тексту објављеном на сајту "Пешчаника", између осталог, пише:

"Од господина Шарића се тражи да закрпи све рупе. Прва је она класична. Зар влада није обећала енергичну борбу против организованог криминала, мита и корупције? Јесте. Па је л' то ради? Па, наравно да ради. Узгред, у Шарићу лежи узрок оправданог народног гнева. То је тај који је прао новац од дроге. Он је одговоран за лоше приватизације (куповао је разне фабрике, земљу, постројења, хотеле и шта све не) због којих народ сада пати, штрајкује глађу, сече прсте и блокира пруге. Слободан Хомен каже да тог организованог криминала има колико год хоћеш. Ето, каже он, одеш у кафић да попијеш кафицу, а оно 70 одсто тих кафића је некаквог шарићевског, то јест криминалног порекла! На питање шта су до сада радиле "институције система", док је Шарић све и свашта куповао за кокаински новац, а и кафићи се размножили, Хомен каже да је то било могуће због "младости наших институција". Сада смо сазрели, држава је јача од сваког појединца и свих организованих криминалних група. Свашта је било могуће раније, институције нису радиле због повезаности Шарића са политиком! Финансирао је неке странке, поуздано знамо. Зато га, каже Хомен, нико није појурио, због корумпираних политичара. А то, ваљда, свако зна.

Али то нису политичари из ове владе. То су они од пре ове владе, они од пре скоро две године. Тако каже Хомен."

Ова опозициона критика не мора бити сасвим тачна, не само зато што је опозициона. Једној демократској влади већ се осветило потцењивање феномена организованог криминала и опасности од те врсте криминала по стабилност државе. Друго, нико не мисли да је ту Шарић највећи играч и цео поступак и медијска хајка личе помало и на "димну бомбу", ону бомбу која се баца из тактичких разлога да би се сакрио прави маневар, мада учесници у том тактизирању не морају баш увек бити свесни своје улоге.

Могућно је, дакле, да је прича о Шарићу предимензионирана, али опасност од организованог криминала сигурно није. Шарић би могао бити драгоцен сведок о свему и свачему, уколико није већ у Гвантанаму, где описује своје колумбијске и друге јужноамеричке везе што је реалнија претпоставка него да се крије под креветом Мила Ђукановића. Јесте он, Ђукановић, висок, али му кревет није баш толики да не би виреле оне чарапе с почетка текста.

Осим ако су сви око и изнад њега запушили нос?

Јединствена прилика: држава повлачи црту

Уколико ова прича о Шарићу буде трајала колико и телевизијске сапунице, а како је кренуло, изгледа да хоће, и интерес иначе поводљиве јавности биће скренут са једне од тема која је могла Србију и њене службе да учини респектабилним у свету: добро, нисмо ухватили Младића, али смо ухватили две и кусур тоне кокаина!

Проблем с овом рачуницом, на коју се неки ослањају као на јасан путоказ ка европским интеграцијама, садржан је у простој чињеници да је Шарић ту тек транспортер, потрошна роба, замењив део у систему, карика у вечном ланцу уносне трговине, и да ће једном нерашчишћен однос према моћи организованог криминала, као и после лимитираних домета "Сабље", изродити нове Шариће и нове спреге новца и моћи.

Овде је реч о успостављању механизма да се ови наши не изненаде баш увек кад се прљав новац појави у званичним токовима новца и о томе да се штета минимизира и онемогући да изборна воља буде у рукама кокаинских картела удружених дуж балканског пута дроге.

Држава има шансу да повуче црту.